

Arrest

nr. 49 506 van 14 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 maart 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. OP DE BEECK, die loco advocaat K. VAN BELLINGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 juli 2009 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die op 13 december 2009 door verzoekster aangevuld werd.

1.2. Op 29 maart 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing werd aan verzoekster betekend op 23 juli 2010.

Dit is thans de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkenen vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, § 1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

De door betrokkenen voorgelegde attesten van immatriculatie kunnen door onze diensten niet aanvaard worden als zijnde identiteitsdocumenten daar de attesten geenzins identiteitsbewijzen noch nationaliteitsbewijzen zijn. Bovendien werden de attesten van immatriculatie opgesteld op basis van de gegevens die betrokkenen zelf hebben doorgegeven aan onze diensten en kunnen deze bijlagen geenzins als identiteitsbewijzen gezien worden.

De Omzendbrief van 21 juni 2007 stelt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag onontvankelijk moet verklaren wanneer de identiteitsdocumenten niet bij de aanvraag gevoegd werden of de reden van hun afwezigheid niet werd meegedeeld.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In fine van het verzoekschrift vraagt de verzoekende partij haar *“te machtigen tot verblijf in België.”*

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2, §2, van de Vreemdelingenwet op als annulatierechter. Hij is derhalve niet bevoegd *“verzoekster te machtigen tot verblijf.”* Ambtshalve wordt vastgesteld dat, in de mate dat het beroep dit tot voorwerp heeft, het niet ontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een enig middel werpt verzoekster een schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur *“waaronder de zorgvuldigheidsverplichting.”*

Verzoekster betoogt als volgt:

“Aangezien dat de bestreden beslissing stelt in haar motivering:

(...)

Dat de bestreden beslissing hierbij verkeerdelijk stelt dat verzoekster in haar aanvraag machtiging verblijf overeenkomstig art 9 bis van de wet van 15.12.1980 ingediend dd. 10.07.2009, de reden niet zou hebben vermeld van de afwezigheid van identiteitsdocumenten bij haar aanvraag.

Dat deze motivering totaal verkeerd is en niet ingaat op de argumentatie van verzoekster in haar aanvraag 9 bis dd. 10.07.2009 hieromtrent die luidt als volgt:

« Inmiddels hebben verzoeksters twee kinderen die werden geboren in België:

- (S. M.) °Lobbes op 20.12.2004

- (A. P.) °Elsene op 9.09.2006

Ook de moeder van verzoekster nl Mevrouw (S. M.), (...) woont samen met verzoeksters.

De kinderen van verzoeksters lopen school in België en hebben sinds hun geboorte nooit het Belgisch grondgebied verlaten.

Verzoeksters kunnen bovendien moeilijk van hun kinderen worden gescheiden om in Turkije een aanvraag machtiging verblijf aan te vragen.

Bovendien hebben verzoeksters ook niet voldoende financiële geldmiddelen om deze reis te bekostigen en vervolgens terug te keren.

Er is geen zekerheid over de duurtijd binnen dewelke verzoeksters terug naar België zouden kunnen komen wanneer hun aanvraag machtiging verblijf zou worden behandeld in Turkije.

Om dezelfde redenen zijn verzoeksters ook niet in de mogelijkheid om documenten bij te brengen omtrent hun identiteit.”

Dat de bestreden beslissing op dit punt bijgevolg duidelijk een schending inhoudt van de motiveringsverplichting.

Dat de bestreden beslissing eveneens een schending inhoudt van de motiveringsverplichting m.b.t een tweede punt nl. het niet ingaan op de bijkomende aanvulling van de regularisatieaanvraag dd. 10.07.2009 die door verzoekster werd ingediend dd. 13.12.2009 overeenkomstig de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9,3 en artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Dat de Staatssecretaris bij zijn beslissing dd. 29.03.2010 ook diende aan te geven wat zijn beslissing was over deze aanvullende regularisatie dd. 13.12.2009 nu deze één geheel uitmaakt met de eerdere aanvraag dd. 10.07.2009.

Dat door een afzonderlijke beslissing te nemen over de regularisatieaanvraag dd. 10.07.2009 de motivering van de bestreden beslissing eveneens de beginselen van behoorlijk bestuur schendt nl de zorgvuldigheidsverplichting.

Dat op deze wijze de bestreden beslissing verzoeker de mogelijkheid heeft ontnomen de feitelijke en juridische elementen te kennen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen.

Dat de motivering voor verzoekster niet afdoende, nl. draagkrachtig of deugdelijk is:

“De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen EI (R. v. St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094, R. v. St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Dat de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 de overheid ertoe verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Dat het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710).

3.3. Uit het betoog van verzoekster blijkt dat zij in wat als een eerste onderdeel van het middel kan beschouwd worden, de verwerende partij verwijt niet te zijn ingegaan op haar aanvulling van 13 december 2009 op haar aanvraag om verblijfsmachtiging. Zij houdt voor dat *“de Staatssecretaris bij zijn beslissing dd. 29.03.2010 ook diende aan te geven wat zijn beslissing was over deze aanvullende regularisatie dd. 13.12.2009 nu deze één geheel uitmaakt met de eerdere aanvraag dd. 10.07.2009.”* De Raad ziet in niet in waarom de verwerende partij in de bestreden beslissing specifiek dient gewag te maken van en te motiveren omtrent een aanvulling van een aanvraag om verblijfsmachtiging, nu een aanvulling van een aanvraag één geheel vormt met de origineel ingediende aanvraag, zoals verzoekster trouwens zelf aangeeft in haar verzoekschrift. Dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk rekening gehouden heeft met de in punt 1.1. vermelde aanvulling van 13 december 2009 blijkt uit de beoordeling in de bestreden beslissing van de door verzoekster bij deze aanvulling neergelegde attesten van immatriculatie.

Het eerste onderdeel van het middel is niet gegrond.

3.4. Waar verzoekster, in wat als een tweede onderdeel van het middel kan beschouwd worden, enerzijds voorhoudt dat de bestreden beslissing *“niet ingaat op de argumentatie van verzoekster in haar aanvraag 9 bis dd. 10.07.2009 hieromtrent”* en anderzijds voorhoudt dat de bestreden beslissing *“verkeerdelijk stelt dat verzoekster in haar aanvraag machtiging verblijf overeenkomstig art 9 bis van de wet van 15.12.1980 ingediend dd. 10.07.2009, de reden niet zou hebben vermeld van de afwezigheid van identiteitsdocumenten bij haar aanvraag”* dient de Raad op te merken dat verzoekster tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht. Te dezen dient er op te worden gewezen dat verzoekster niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de feitelijke overwegingen aangaande haar argumentatie opgenomen in haar aanvraag om verblijfsmachtiging van 10 juli 2009 niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds dat die overwegingen niet deugdelijk zijn (cfr. RvS 11 juli 2001, nr. 97 739). De Raad gaat er van uit dat verzoekster de schending beoogt op te werpen van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht

enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

3.5. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.6. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:
- *de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*
- *de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst. (...)”*

3.7. Verzoekster betwist in casu niet dat zij bij haar aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geen kopie voegde van haar paspoort of enig ander identiteitsdocument noch betwist zij de in de bestreden beslissing vermelde beoordeling van de neergelegde attesten van immatriculatie.

3.8. Waar verzoekster voorhoudt dat de bestreden beslissing *“verkeerdelijk stelt dat verzoekster in haar aanvraag machtiging verblijf overeenkomstig art 9 bis van de wet van 15.12.1980 ingediend dd. 10.07.2009, de reden niet zou hebben vermeld van de afwezigheid van identiteitsdocumenten bij haar aanvraag”*, dient de Raad op te merken dat dit betoog feitelijke grondslag mist aangezien de bestreden beslissing niet stelt dat verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging niet vergezeld ging van een motivering omtrent de onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, doch wel dat de aanvraag om verblijfsmachtiging niet gepaard ging met een geldige motivering omtrent de onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument in België te verwerven.

3.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag van 10 juli 2009 argumenten naar voren bracht met betrekking tot de ontvankelijkheid van de aanvraag en met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag. Voor wat betreft de ontvankelijkheid van de aanvraag stelde verzoekster een *“beroep te kunnen doen op buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen waarom een aanvraag voor een machtiging tot verblijf niet kan worden ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire post te Turkije en die rechtvaardigen dat zij worden vrijgesteld van documenten m.b.t. het bewijs van hun identiteit.”* Hierna volgen onder meer de argumenten die verzoekster in haar verzoekschrift weergeeft. Omtrent deze uiteenzetting in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet stelt de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing het volgende: *“De aanvraag ging niet vergezeld (...) van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.”* De Raad acht deze motivering deugdelijk en pertinent, gelet op het onderscheid tussen het begrip *“buitengewone omstandigheden”* en het begrip *“onmogelijkheid om het vereiste document te verwerven in België.”* Verzoekster heeft blijkens het administratief dossier enkel omstandigheden aangehaald die volgens haar rechtvaardigen dat de aanvraag om verblijfsmachtiging in België wordt ingediend, maar hiermee toont zij niet aan dat zij in de onmogelijkheid is om de vereiste identiteitsdocumenten in België te verwerven. De motiveringsplicht leidt er niet toe dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAAT, *Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168).

Het tweede onderdeel van het enig middel is ongegrond.

Het enig middel is dientengevolge ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA